

[Jens Møller]

områder, ligesom man har erfaringerne fra mange forskellige steder. Det burde nok blive under boligministeriet.

Men bortset fra disse to sidste i og for sig mindre ting er vi særdeles godt tilfredse med, at disse lovforslag kommer frem nu, og den udformning, de har fået, og jeg kan sige, at kristeligt folkepartis folketingsgruppe bortset fra et enkelt medlem, der i øvrigt ikke er til stede, vil stemme i overensstemmelse med disse synspunkter.

Ib Christensen (DR):

Da regeringspartiet tog initiativ til en orienterende forhandlingsrunde med alle folketingets partier, opfattede vi det som et prisværdigt forsøg på fordomsfrit at finde et flertal, hvor det nu kunne findes, for den bedst mulige pensionsreform, i hvert fald set med regeringens øjne. Vi er ikke vant til at være blandt dem, regeringen først går til, når den forhandler; så meget mere glade var vi da for denne lejlighed til at udveksle synspunkter med regeringspartiet. Men det viste sig altså i praksis, at regeringen foretrak det, man kalder et bredt flertal, og nu har vi så fået definitionen på, hvad et bredt flertal er. Det er 109 mandater, nemlig de fire gamle partiers, mens et smalt flertal, nemlig det alternativ, som det kunne være blevet, hvis regeringen var gået til andre partier, er 108 mandater. Det er en overordentlig hårfin balance, men det er da godt, at der er kommet så stor klarhed over, hvad forskellen er mellem et smalt flertal og et bredt flertal.

Vi ser, at det forslag, som nu er kommet, er en forringelse i forhold til det, regeringen kom med som udspil, og derfor må vi da også antage, at det egentlig set fra et socialdemokratisk synspunkt er en forringelse. Vi må ligeledes antage, at hvis regeringen ikke havde varetaget det overordnede politiske hensyn, at det netop skulle være V, K og R, der skulle være samarbejdspartnerne, havde man måske nok valgt den alternative løsning, som er i bedre overensstemmelse med synspunkter, som socialdemokratiet dog hidtil i pensionsspørgsmål har stået for.

Kardinalspørgsmålet er selvfølgelig dette: hvad skal vi bruge disse 940 mill. kr. til? Og vi har fra retsforbundets side på ingen måde anfægtet denne beløbsramme. Hvad skal vi bruge dem til? Her har det været vores ud-

gangspunkt, at vi må bruge denne lille milliard til først og fremmest at bedre vilkårene for de pensionister, der ikke har andet at leve af, og også til at sikre pensionisterne en bedre boligmæssig tryghed, ikke mindst som en konsekvens af ejerboligspekulationen, fupmoderniseringerne osv., som gør, at mange pensionister sidder i utrygge boligforhold. Selv om vi altså ikke har været medansvarlige for denne boligpolitik, føler vi os forpligtet til dog at råde lidt bod på skaderne, når det er muligt.

Vi så det derfor som et fremskridt ud fra vore synspunkter, at regeringen opererede med en indkomstregulering af folkepensionen, således at man tog hensyn til arbejdsindkomster ved nedslag, hvis man havde arbejdsindkomster som folkepensionist på over henholdsvis 30.000 kr. og 60.000 kr. Det så vi som et fremskridt, men vi beklagede selvfølgelig, at det ikke omfattede kapitalindkomster, og i konsekvens heraf vil vi stemme for det ændringsforslag, som SF og DKP har stillet med hensyn til en indkomstregulering, der omfatter både kapitalindkomster og arbejdsindkomster.

Det er klart, at når man har fået det pillet ud – og det er jo pillet ud efter krav fra V, K og R – skaber det et provenutab, og det bliver altså et provenutab på 290 mill. kr., som så ikke kan komme de dårligst stillede til gode. Derfor ser vi altså, at den sociale balance i reformen er blevet forrykket den gale vej.

Jeg tror, det næppe varer mange år, før også de fire gamle partier bliver klar over, som socialdemokratiet var på vej til at blive det ved sit forslag, at myten om at gennemføre ens pension til alle må opgives. Vi ved, at hvis vi skulle gennemføre ens pension til alle uanset andre indkomster og uanset civilstand, ville det koste ekstra 10,4 mia kr. årligt, og det har vort samfund ikke råd til. Det er derfor urealistisk, også i betragtning af, at ved århundredskiftet vil det være en femtedel af os, der er pensionister, stadig væk at holde denne ens pension til alle op som et fata morgana. Det betyder i praksis, at når man nærmer sig målet, er det de pensionister, der ikke har andet at leve af, der kommer i klemme, nøjagtig som det er sket under den proces i socialudvalget, som dette forslag har været underkastet.